

di našim odrom na deželi, primer, ki pa v sodobnih razmerah nikakor ni osamljen. Res, da je težko za dinarje, a vendar tako pri kraju s cvenkom naši ljudje še vendar niso, da morajo naši v katoliško moralno stran usmerjeni odri prenehati s svojim delom. Več smisla bi bilo treba v tem pogledu, pa bi že še šlo. So namreč starši, ki dajo svojim otrokom denar za veselice, plesno zabavo in podobno. Ko pa bi mladi na rada šla na predstavo katoliškega odra, pa ni cvenka. Ali se tako podpira prosveta? Naša društva ne iščejo pri svojih prireditvah gmotnega dobička, saj jim je mnogokrat veliko bolj pri srcu moralen uspeh prireditve, nego materijalen. A vendar morajo tudi naša društva imeti nekje za svoje delovanje materijelno podlago. Ta podlaga so svoj čas bile prireditve, ki so bile skoraj edini gmotni vir za eksistenco društva. Zato so naša društva takrat bujno cvetela. Odkod pa naj se danes vzame denar? Predstave s slabim obiskom ne nesejo nič; da pa bi ljudje radevolje kaj v društvene svrhe polagali, o tem še govoriti ni. Posledica: hiranje društev. Enkrat jih je že zadela katastrofa, zdaj se pripravljajo druga. In kdo je tega kriv? Precejšnja krivda zadeva naše ljudi!

Sklicujem se pri tem tudi na besede v reviji »Ljudski oder«, ki jih v naslednjem navajam: »Takse na vstopnice so pri nas tako visoke, da ovirajo ljudsko teatersko ustvarjanje. Ali bi ne bilo v interesu ljudske prosvete, da se takse na predstave laičnega teatra znižajo ali celo ukinejo? Dopovedati bi bilo na merodajnih mestih, da pri takih predstavah ne gre le za zabavo, ampak za najpristnejšo ljudsko prosvetno delo. In tako delo bi vendar moralo uživati vsestransko podporo.«

Besede precej resno apelirajo na vse merodajne kroge. Dal Bog, da bi kaj učinkovale! Saj uživajo nekatera kulturna društva pri svojih predstavah lepe ugodnosti, zakaj bi se istih ne dalo uživati tudi katoliškim prosvetnim od-

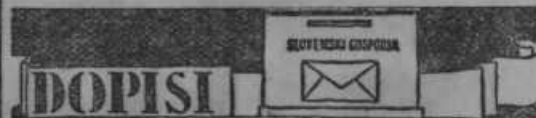
rom! Vprašajmo se, kdo ima za seboj več tradicije, več zaslug na kulturnem polju, ko naša versko in narodno usmerjena društva! Zakaj se ne da živeti tudi tem? — Zmagoslav.

*

Sv. Lenart v Slov. goricah. Zadujo nedeljo je lenarško prosvetno društvo »Zarja« vprizorilo lepo viteško dramo »Bilštanj in Reberca«. Kljub majhni reklami se je zbralo polno gledalcev. Občudovali smo živahno in naravno prednašanje vlog in lepe viteške kostume. Oboje je vplivalo, da smo imeli vtis, kot da bi pred nami oživela koroška zgodovina. Posebno smo sočustvovali s simpatičnim vitezom Manfredom, ki je postal žrtev zahrbtnega napada roparskega viteza Ivana Reberčana. Kakor je gospod predsednik v uvodu povdarjal, je drama zelo

primerna ravno za sedanji čas, čas polpreteklih žalostnih spominov. Igra nazorno pokaže, kako se roparskim morilcem prej ali slej vrača in kako jih Bog kaznuje. Veseli nas, da bo društvo, kakor je gospod predsednik ob zaključku izrazil, dramo ponovilo še naslednjo nedeljo dne 18. novembra. Kdor še igre ni videl, naj ne zamudi ugodne prilike!

St. Andraž pri Velenju. Katoliško prosvetno društvo priredi v nedeljo dne 25. novembra v Društvenem domu igro v štirih dejanjih »Vaški lopov«. Ker nam igra nazorno prikazuje življenje na kmetih, naj nikdo ne zamudi priti pogledat. Pred igro nastopi pevski zbor z izbranimi pevskega točkami. Vstopnina znaša: sedeži 6 Din, stojišča 4 Din, za deco 2 Din. Ker je čisti dobiček namenjen dozidavi Društvenega doma, upamo, da se boste našemu vabilu v polnem številu odzvali!

Vrhe pri Slovenjgradcu. Tukaj je umrl nagel smrtil kmet Repas Franc. Rajni je bil več let občinski in šolski odbornik, krasila ga je zaslužna svetinja za državne vrline. Bil je blaga, dobra krščanska duša, ki je imel za vsakega dobro besedo, bil je vedno veselega, smehljajočega se obraza. Vse ga je spoštovalo in rado imelo. Njegova hiša je bila vsakemu

odprta, nikdo ni šel iz nje nepostrežen, je bil domačin ali tujec. Tudi lovci ga bomo težko pogrešali, ker smo se tako radi oglašali pri njem. Kako je bil priljubljen, je pokazal njegov pogreb. Bilo je mnogo ljudi, tudi iz drugih župnij. Častno je bil zastopan tudi občinski odbor z g. načelnikom na čelu. Hvala vsem, posebno g. župniku starotrškemu za poslovljni govor ob odprtem grobu. Počivaj v miru! Preostalim naše sožalje! — Smešen dogodek se je dogodil tukaj pri nekem kmetu. Dva postopača sta ukradla gospodinjini čevlje. Ko so domači zaznali za tatvino, je takoj od-

dne vsem tistim, ki niso še dočakali 60. leta. Na Kitajskem je stara navada, da Kitajec praznuje rojstni dan z največjim zapravljanjem. Tudi najubožnejši ljudje se navadno zadolžijo, samo da lahko ta dan prav častno proslavijo. Kitajska vlada je prišla do prepričanja, da se na ta način po nepotrebnem zapravlja denar, ki ga Kitajci v teh hudih časih, ko divjajo meščanske vojne, nujno potrebujejo. V smislu novega zakona smejo družine obhajati samo rojstni dan starega očeta ter stare matere, ko postane stara 60 let. — Al ne gre tudi pri nas preveč denarja za podobne proslave?!

odporu kar hitro. Še zverinska gospoda teh krajev: jaguar, puma, nadalje jeleni, bivoli itd. ne stopajo v vodo s prvima nogama, pijejo vodo z brega ter v skrbno pazljivih presledkih.

Ob Rio Manoel smo srečali gosta indijanska plemena. Prijateljstva sklepati s temi neznanci ni kazalo. Nismo imeli več seboj daril, s katerimi bi bili navezali z divjaki stike in si naklonili njih dobro voljo ter prijaznost. Ogibali smo se človeških naselbin, saj je bilo povsod dovolj gošče.

Ravno ob Rio Manoel nam je uspelo, da smo se polastili na skrivoma ter na tatinski način dveh čolnov. V vsakem je bilo več prostora nego za tri in oba sta bila po indijanskem načinu izkurjena iz enega orjaškega debla, z zaostrenim kljunom spredaj in s prav pripravnimi vesli. Lik strela smo švignili po toku navzdol in pristali šele ob izlivu reke Rio Manoel v Rio Topajos. Ob izlivu je bilo videti, da bo nas peljala vodna pot skozi pragozd na levo ter desno. Lov na užitno divjačino po pragozdu je skoro izključen, preskrbeti smo se morali z mesom, predno smo se drznili v tajnost bogznaj kako dolge džungle.

Čolna smo skrili, a kljub temu smo pustili v bližini po dva moža straže. Iz bambusovih kol-

cev smo si zgradili kolibo in jo pokrili s širokim palmovim listjem.

Začeli smo s pogonom na tapirje, jelene in bivole. Puška je pela svojo brezsrčno pesem in vsak dan smo bili zadovoljni s plenom. Jemali smo le najboljše kose, jih razrezali na tanko in na dolgo in jih sušili po indijanskem načinu na solncu. Žalibog nismo imeli soli in baš to pomanjkanje smo v novem raji občutili najbolj živo. Iz kož smo si zvezali spalne mreže. Kmalu smo bili v koči zavarovani v noči proti kačam.

Pri lovu nas ni motila živa duša. Ostali smo na enem mestu tri tedne, saj se nam ni mudilo nikamor. Opomogli smo si, si okrepili zdravje, nobenega ni več skominalo po suhem zlatu.

Z dovoljno zalogo posušenega mesa smo se upali po Rio Tapajos skozi pragozd, ki sega z malimi presledki do izliva v Amaconas. Vožnja je bila lahka, ker nas je gnal naprej močan tok. Ob obeh bregovih reke gozd z najbolj bujnim in bogatim rastlinstvom, cvetjem, opicami ter papagaji v vrhovih. Nad nami po obojestranski straži gozda omiljeno solnce...

Pozabili smo, da je bila naša šestorica le pičli preostanek obsežne ekspedicije, ki je odkrila zlato jamo, a zapustila strašne sledove smrti, ki je čuvarica zlatih zakladov!

Dolgo — dolgo nas je nosil tok reke, predno

hitel za njima domači sin, korajžni fant Štefan. V bližini Guštanja ju je dohitel, jima čevlje odvzel, za nagrado pa ju s palico naučil sedme božje zapovedi. — Kriza tudi pri nas močno razsaja.

Sv. Martin pod Vurterkom. V soboto dne 3. t. m. se je poslovil od nas tukajšnji upravitelj šole g. Lazar Anton. Polnih devet let nam je vzgajal našo šolsko mladino, za kar se mu zahvaljujemo. Zelimo mu na njegovem novem službenem mestu v Razvanju pri Mariboru mnogo uspeha!

Sv. Barbara v Slov. goricah. Dne 27. oktobra je zatisnil svoje trudne oči krojač in posestnik Franc Grajfonar iz Žikarc v 63. letu. Bolehal je že več let na želodcu. Delal je pa neprenehoma. Se v soboto dopoldne je obleko prirezal Preložniku, popoldne se obril, popolnoma se preoblekel, češ, da me ni treba drugim preoblačiti, bil spovedan, prejel sv. zakramente, se zahvalil g. župniku za trud, zvečer ob 6. uri pa mirno zaspal v Gospodu. Vsi smo ga radi imeli kot dobrega pevca, ter ga spoštovali, bil je miren in blag mož, skrben oče svojim štirim preskrbljenim otrokom. Naj v miru počiva!

Fram. Na dan Vseh svetnikov je v bolnici v Mariboru umrla 28letna Otilija Jurič iz Gradišča. Le tri leta je živela v srečnem zakonu, pa je vsled hudega prehlajenja dobila vnetje možganske mreže. Prepeljali so jo v bolnico v Maribor, kjer je po porodu umrla in zapustila možu nekaj dni starega zdravega sinčka. — V Lokmercah je umrl dne 8. t. m. 78letni Jožef Samuh nagle smrti. Naj počivata v miru!

Zgornja Sv. Kungota. V nedeljo dne 4. nov., se je poslovil pri dopoldanski službi božji tuk. preskrbni dušni pastir g. Francišek Magdič od svojih faranov. Njegove poslovične očetovske besede so segle župljanom do dna srca in so izvabile premnogim grenke solze iz oči. Popoldne pa so se poslovili farani in zastopniki vseh tuk. katoliških in verskih organizacij, ki jim je bil g. župnik ustanovitelj, v Kat. domu od svojega duhovnega očeta. Pri tej priliki je imel g. šolski upravitelj Albin Sprajc v srce gegajoči poslovljni govor. Gospod župnik! Bog Vam plačaj stotero za vso veliko in neumorno skrb za naše duše! Bog Vas ohrani še mnogo let novim župljanom pri Sv. Tomažu, kamor ste odšli!

Ptujska gora. V nedeljo dne 4. novembra je nas obiskal g. Franc Kolenc, škofijski tajnik KA in prišel k nam, da nas vpelje v duh KA. V dveh cerkvenih govorih nam je pokazal vzvišenost dela za Kristusovo kraljestvo. Popoldne pa je v navzočnosti 70 faranov razložil delo KA v župniji in jih navduševal, naj pogumno stopijo na branik z vztrajno požrtvovalnostjo. Kjer vlada evangeliju sovražno mišljenje, pa naj ga prinaša slabo časopisje ali pa ga širi življenje oddaljeno od božjih zapovedi, tja mora stopiti laiški apostol in obrniti mišljenje ljudi nazaj h Kristusu. Izbral se je župnijski odbor KA. Na delo, da se tudi pri nas uresniči prošnja očenaša: »Pridi k nam tvoje kraljestvo!«

Kamenščak pri Ljutomeru. Komaj še je minulo teden dni, odkar smo položili k večnemu počitku dobrega očeta g. Ivana Rajha, posestnika na Kamenščaku, so nam naši farni zvonovi že v drugič zapeli ter nam naznanili, da se je preselila za njim v večnost njegova žena, blaga gospodinja ter dobra mamica Ma-

rija Rajh, rojena Robiňšćak, posestnica na Kamenščaku. Dosegla je starost 58 let. Bolehala je že dalje časa na srcu, se prehladila in si šla iskat zdravja v bolnico v M. Soboto. A žalibog, zdravila ji niso pomagala, nastopila je kruta smrt. Pogreb se je vršil na praznik Vseh svetnikov ob pol 12. uri iz bolnice na tamošnje pokopališče. Zapušća žalujočega sina Janka. Draga mamica, počivaj mirno v prekmurski zemlji! Na svidenje nad zvezdami!

Verzej. Dne 12. t. m. smo pokopali dobro Kuharjevo mater, kateri vsi mnogo dolgujemo, ker je v svoji globoki veri zelo skrbela za versko življenje v svoji družini in v župniji. Dobri Bog ji bodi obilen plačnik! — V Marijanišču pa so isti dan sprejeli odličnega gosta, vlč. g. A. Koudela, ki je eden vrhovnih predstojnikov salezijanske družbe in obiskuje salezijanske zavode v naši državi. Ostane tukaj več dni.

Makole. Velika bridkost je zadela ravno za Vse svetnike h.šo Mesarič, po domače Lojze-

V 13 in pol dnevih iz Angleške v Avstralijo in nazaj sta preletela Angleža Jones in Woller.

sme začeli srečavati ob levem in desnem bregu naselbine belokožcev. Pri belem človeku smo si oskrbeli za zlata zrna sol, kruh, kavo, čaj, alkohol in zasilne obleke. Indijanskih čolnov nismo marali zamenjati z barkami in jadrnicami, katerih je polno po reki Tapajos, nekaj sto kilometrov pred njenim izlivom. Belokožec je ob reki izsekal gozd in ga zamenjal s kavinimi plantažami, ki se razprostirajo tamkaj v nedoglednost.

Čolna smo prodali še le v mestu Santorem, kjer smo stopili na parnik. Peljali smo se po veletoku Amaconas, ki je malo morje do pravega morja. Ob morski obali smo počakali na veliko atlantsko potniško ladjo, na kateri smo dokončali naš raziskovalni pohod v domači luki San Pedro koncem septembra 1926. Bili smo z doma skoro eno leto, ki pa je pomenilo za nas pri življenju ostale celo dobo strašnih spominov.

V Los Angeles so nas sprejeli, kakor pač Amerikanci znajo: po božje. Nobeden rimski cesar ni obhajal po cestah večnega Rima tako slavnostnega vhoda, kakor nas šest, ki smo se klatili skoro eno leto po neraziskanih, divjih ter z zlatom posutih divjinah. Vsak nam je hotel stisniti roko, se nas vsaj dotakniti, če smo res ljudje in ne bogovi — odkritelji neizrabljenih zlatih jam.

Družbi smo predložili načrte o zlatih najdbah. Škoda in še enkrat škoda, da smo morali pustiti nad vse zanimive filmske posnetke z naših potovanj med skalovjem nad kotanjo zlata in smrti. Odkrili in prinesli jih bodo oni, katere je nakanila družba poslati v aeroplanih, da rešijo še to leto naše milijone vredne filme ter druge zbirke.

Tedne smo počivali med kulturnimi ljudmi. Vsega smo imeli na razpolago, kar bi pozeleli. Po vsestranskem odpočitku smo pričeli s predavanji. Bila so obiskana od blizu ter daleč kakor nobena največja romarska cerkev.

Družba nam je dovolila radevolje počitnice do konca leta.

V mesecih krvavo zasluženega brezdelja sem si izbral v Los Angelesu tovarišico skozi življenje. Ne čudite se, a priznati moram, da sem se jaz posuroveli mož divjin zaljubil do ušes. Lep zaslužek v dolarjih sta mi vrgli obe ekspediciji. Pri pogledu na premoženje sem si mislil: Joža, kaj boš sam v življenju s tolikim denarjem, ki mora imeti tek, ker je bil zaslužen z dnevnim tveganjem življenja. Zaročil sem se, kakor je to v Ameriki navada. Poročiti sem se hotel, si osnovati lastno gnezdo in družino, ki bo lahko mirno uživala sad očetovega trpljenja.

Dalje sledi.

Koliko je zvezd?

Ze 50 let se bavi 18 zvezdarn po vsem velikem svetu s štejem zvezd. To je kaj težko de' o, čeprav si ga lajšajo s fotografskimi postopki in so izdali zanj že mnogo milijonov. To delo se bliža sedaj svojemu koncu in zaključek se da že približno povedati. V našem svetovnem sistemu, to je v sistemu Rimske ceste, so našeli okroglo 4 in pol milijona velikih solnc. To je pa le mali deleč vseh zvezd v našem svetovju. Manjših niso šteli, računajo pa, da jih je okrog 170 milijard!

Z jezikom

zna igrati na glasovir avstrijski godbenik F. Noste.

kovo v Varožu. Od te hiše je namreč šel dne 24. oktobra iskat pomoči k zdravniku zoper bolezen v glavi mladenič Franc Mesarič. G. zdravnik ga je poslal takoj v bolnišnico v Maribor, kjer je bil operiran na ušesu. Dne 31. oktobra je umrl. Grenka smrti ga je iztrgala popolnoma nepričakovano, če pomislimo, da je rajni do zadnjega dne, ko je šel k zdravniku, delal vse, kar je bilo treba. Z njim vred pa je utrjana njegovima tetama desna roka, kajti tako pridno, kakor je ta njun nečak pomagal njima gospodariti, pomaga le malokateri svojim staršem. Pogrešali ga bodo težko tudi sosedi, odnosno mejaši, kajti imel je rajni Franček pridne roke in dobro srce ter je tudi drugim rad pomagal, če je le mogel in smel. Dragi Franček, spavaj mirno tam v pobreški zemlji! Večna luč ti naj svetili! Njegovim sorodnikom naše sožalje!

St. Vid pri Grobelnem. Po dolgotrajni in mučni bolezni, okrepčana s sv. zakramenti, je preminula dne 30. oktobra v 70. letu svoje starosti gospa Gobec Marija v Završih. Pogrebne spreveda se je udeležilo veliko število ljudi, kljub slabemu vremenu. Rajna si je vedno želela, da bi počivala na prijaznem gričku pri cerkvi Marije dobrega sveta v Završih, kar se je tudi zgodilo. Kakor je bila dobra in blaga mati svojim otrokom, tako je bila dobrasrčna do revežev. Vsi, ki so jo poznali, jo bodo ohranili v najlepšem spominu! Kličemo ti: Mirno spavaj, blaga duša!

Zibika. Tukaj je umrl dne 6. t. m. Založnik Martin, star 70 let. Pokojni je bil vzoren katoliški mož, velik dobrotnik cerkva, napreden kmetovalec, umen vinorejec, skrben oče, pošteniakov. Bog mu bodi plačnik! Žalujoči vdovi in vsem otrokom naše sožalje!

Ložno blizu Rogatca. Vsem častilcem loženske Matere božje se naznanja, da bo še ena zahvalna slovesnost pri tej romarski cerkvi in sicer na tretjo nedeljo v novembru dne 18., če bo lepo vreme. Ako pa bi bilo eden ali dva dni poprej slabo vreme in tudi isti dan sam, tedaj slovesnost izostane.

Prevorje. Na praznik Kristusa Kralja smo imeli slovesno blagoslovitev naše prenovljene župnijske cerkve sv. Ane. Vso cerkev je renoval slikar in pozlatač Mišo Geržina iz Kozjega, in sicer v veliko zadovoljnost vseh faranov. Neposredno pred našo cerkvijo je popravil cerkev v Kozjem. Geržina je priznan domač umetnik in poceni.

Sv. Rupert nad Laškim. Zima kima, že dvakrat je letos prav zgodaj in prav resno pokimala. V naših bregih se počuti, namreč zima, tako dobro, tega nas uči skušnja, da kar ne more od nas. Pa tudi druge težave so se pri nas udomačile, da imajo gotovo že domovinsko pravico. Tako se n. pr. naravnost čudimo, da najde v naše skrite, strte in od velikega sveta tako oddaljene kraje, toliko brezposelnih: kar vrata si podajajo pri hiši! Sami smo siromaki, da se nas naj Bog usmili, pa menda ravno radi tega nas siromaki, pravi in neprav, tako skrbno obiskujejo. Naš človek ima seveda dobro in usmiljeno srce, zato pa mora tudi menda dnevno poskusiti resnico reka: nehvaležnost je plačilo sveta. Pride na večer k samotnemu kmetu še mlad brezposelni; ker lepo prosí, dobi večerjo in potem še posteljo. Drugo jutro pa se možu tako mudi naprej, da se gostoljubnemu gospodarju niti zahvaliti ne utegne. Pa ne, brezposelni je izrazil svojo zahvalo v dejanju: odnesel ali po domače: populil gospodarju par najlepših čevljev! Zopet v drugo hišo pride ta zjutraj dva mlada brezposelna, neznanško sta lačna, zatrjujeta; naj

se jih vendar gospodinja usmili! Seveda jih je uslišala, jima dala obilen topel zajutrek. Ko sta fanta zatrjevala, da bi rada delala, a ju nihče ne najme, ju pošlje gospodinja v drvarnico, naj našagata in razcepita nekaj drv. Z veliko energijo hitita na delo; čez kake pol ure gre gospodinja za njima pogledat: kakor duhova sta izginila; razšagala sta, reci in beri: dve poleni, potem pa sta jo kakor prava potepuha odkurila naprej! Naše ljudstvo po staja po pravici nevoljno nad rastočo četo brezposelnih potepuhov. Naj bi tisti, ki so v to poklicani, napravili red!

Hrastnik. V naši delavski dolini imamo vsako nedeljo službo božjo v taki cerkvi, kakršne nimajo nikjer drugje v Sloveniji. Cerkev je namreč v najemu v gledališki dvorani. Vendar je pa vključ revščini in preproščini naša zasilna cerkev izročena v varstvo Kristusu Kralju. Nova cerkev, za katere postavitev se že nekaj let trudijo hrastniški delavci, bo ravno tako posvečena Kristusu Kralju. Seveda zna vsak, da so v današnjih časih delavci preubogi, da bi sami zmogli postaviti Kristusu dostojno svetišče. To so uvideli dobri ljudje že v mnogih župnijah in Bogu bodi hvala, že od marsikoga, ki mu je čast Kristusa Kralja pri srcu, smo prejeli milodare za to slovensko svetišče Kristusu Kralju. Ako bo Bog dal svoj blagoslov, dobri ljudje se pa pomagali, potem se bo na pomlad začelo graditi. Za gradnjo so nam prav lepo pomagale tri župnije v okolici Maribora, namreč Sveti Martin pri Vurbergu, Sv. Jurij v Slov. gor. in Svečina. Po dobrohotnosti domačih gospodarjev župnikov je g. Al. Zalar, duhovnik iz Hrastnika, ki mu je poverjena naloga sezidati cerkev Kristusu Kralju, v cerkvah omenjenih župnij in v zasebnih obiskih v Svečini razložil župljanom o stiski v delavskih revirjih, o potrebi cerkve ter apeliral na njihovo blagosrčnost, da naj za zidanje cerkve prispevajo jabolka in sadje za sadjevec, katerega se bo dajalo delavcem, ki bodo brezplačno pomagali pri zidavi cerkve. Omenjene župnije so se res izkazale vnete za čast Kristusa Kralja. Nabrali so pri Sv. Martinu pri Vurbergu štiri velike vozove, pri Sv. Juriju v Slov. gor. tri vozove, v Svečini pa okoli 2000 kg jabolka za sadjevec. Iz prvih dveh župnij so pripeljali vključ zelo slabemu vremenu vse to sadje vozniki v Maribor, iz Svečine je pa pripeljal jabolka na tovornem avtomobilu brezplačno trgovec g. Arh. Znana osebnost iz Svečine je pa obljubila poslati na pomlad kar cel potovnjak jabolčnika. Vseh teh dobrotnikov, ki so na tak način podprli akcijo za zidavo nove cerkve Kristusa Kralja, se hrastniški delavci z hvaležnostjo spominjajo. Želijo vsem, naj jim za vse plača Kristus Kralj, ki naj še vzbudi mnogo plemenitih posnemovalcev!

Iz zagrebške torbe. V nedeljo se je poslovil od svojih Zagrebčanov g. Hladnik Janez. Vsekakor novica, ki v tole zagrebško torbo spada, ker je on bil besednik te »torbe«, ki je seznanjala domovino s slovenskimi zadevščinami v Zagrebu. Morda bo kdo radoveden, zakaj

Pri slabosti je naravna »Franz Josefova voda« prijetno učinkujoče domače zdravilo, ki znatno zmanjšuje telesne nadloge, ker se izkaže že v malih količinah koristno. V dopisih hvallijo zdravniki za ženske soglasno prav milo učinkujoč način »Franz Josefove vode«, ki je zlasti pripravna za nežni rast ženskega telesa. »Franz Josefova« grenčica se dobi v vseh lekarnah, drogerijah in specerijskih trgovinah.

Ali si že obnovil naročnino?

in kako? Saj veste, da take stvari samo škofje, ki to odrejajo, prav vedo, drug pa včasih jako zmotno ugibajo. Ta gospod torej iz Zagreba odhaja, pa se bo že odkod drugod našim čitateljem oglašil, Zagrebško torbo pa bo nosil odslej g. Jože Gregorič, ki je te dni prišel v Zagreb, da si bo tu na univerzi kaj koristnega pridobil, pa da bo tudi dušno pastirstvo zagrebških Slovencev vodil, pa tudi tako le kako vrsto o zagrebških zgodbah Slovencev v »Slovenca«, »Slovenskega gospodarja« in v »Domoljuba« napisal. Taka vam je ta stvar. »Krajnc« je »Krajnc«, tako se reče. Janez gre, pa Jože pride. Tako naj vam bo torej priporočeno, da si vedno lepo ogledate to torbo, ki jo bo odslej nosil ne več Janez, ampak Jože. V nedeljo smo rekli: Z Bogom! Pa so nekateri nekaj modrovali, da ne gredo več k Sv. Roku. Pa seveda niso mislili zares. V nedeljo jih bo, tako upamo, zopet vse videti pri Sv. Roku, da bodo tam pozdravili novega gospoda: g. Jožefa! — Kdo bi uganil, koga smo ta teden videli v Zagrebu? Tega pa ne uganete vsi skupaj. To je bil Janez Kalan. Da, gospod svetnik Janez Kalan, oče zagrebških Slovencev! Čudno ga imenujem s takim pridevkom, pa mu le res pristoji, ker on je pričel slovensko službo božjo pri Sv. Roku. In prav on je prišel gledat, kaj vendar delamo, da tako dolgo zopet ne začnemo pri Sv. Roku. Pa je potolažen odšel nazaj v Gradec, kjer pravi, da je še vse drugače »toplo« kot v Zagrebu. Kar nič radi nimajo gori Slovencev in jim ne dajo po slovensko niti dihati. — Pa še od tistega žuženberškega razbojnika Stangelja naj vržem nekaj v torbo. Ona lepa družba, ki je že marsikje poskusila šteti tuje denarje, je obupala nad siromašnimi slovenskim blagajnam in so jo udarili proti jugu. Par poskusov so napravili tudi v Zagrebu. Najbolj uspešno delo so imeli v Vrapčah pri Zagrebu, kjer so odnesli 21 jurčkov. Sedaj bodo pa le sami jurji ostali, toda pri mrzli peči! Sicer pa so oni tega že dobro vajeni, ker ne bodo sedeli prvič.

Knjižnica »Slovenskega gospodarja«

Naročniki in čitatelji »Slovenskega gospodarja« so želeli dobiti posebno važne članke v ponatisu, da jih lahko v obliki knjižnice shranjujejo. Zato se je Tiskarna sv. Cirila odločila, da začne izdajati knjižnico »Slovenskega gospodarja«. Ker bodo knjižnice različnega obsega, bo za vsako številko določena posebna cena. Dosedaj je izšla:

Štev. 1. Zemljiška knjiga. Knjiga obsega sledeče: pomen zemljiške knjige, kako izgleda zemljiška knjiga, vpisi v zemljiško knjigo, vrstni red vpisov, izbris starih vknjenih terjatev, kolekovanje, zadolžnice, izbrisne pobornice, prednostna izjava, kupna pogodba za vse posestvo, kupna pogodba za eno parcelo, služnostna pogodba. Knjižica je cena 5 Din.

Kot številka 2 izide v kratkem knjižica: »Kako si sam izračunam davek?«

Naročniki »Slovenskega gospodarja« imajo pravico, da bodo te knjižice dobivali za polovično ceno. Svoje naročilo morajo nasloviti na **Upravo »Slovenskega gospodarja« v Mariboru, Koroška cesta 5.** V prodajalnah in knjigarnah knjižice ne bodo dobili za polovično ceno. Naša uprava bo najpreje pogledala, če je dotični res naročnik, nato dobi knjižico za polovično ceno. — Knjižnica »Slov. gospodarja«.